

Harag Anita

Senki nem ment a közelébe

Össze kell keverni a vizet és a cukrot. Mézet tenni bele, főzni, és rákenni egy két végénél kilyukasztott csomagolópapírra. Száradás után zsinórt fűzni a lyukakba, és feltenni a lámpára. Magde a légyfogó közepébe kockacukrot is tett. Nem jönnek rá. A darazsak jönnének, de darazsak nincsenek. Magde nem érti, a legyek hogyan tudnak bejutni. Amikor kimegyek az erkélyre, hogy megnézzem, Babusa kint van-e már, a konyhából is megérzi, és beszalad a nappaliba. Csukod be rögtön, üvölt rám. Elfelejteti, hogy tilos üvölnie. Csak az erkélyajtón nincs szúnyogháló. Magde szerint ilyenkor jöhetnek be. A légyapapírnál köröz néhány, nekiütődnek az ablaknak, hangosan kopognak, ahogy próbálnak kijutni. Ugyanott próbálkoznak, kopp-kopp-kopp. Házilegyek, és van köztük egy dongólegy is. A légycsapó itt van valahol a takaró alatt. Tapogatom az ágyneműt, nem veszem le a szemem a légyapapírról. Az ágyról lelóg a lábam, néha nem tudok aludni a talpamat érő hűvös levegőtől. Csiklandós, irritáló érzés. Ha nem a talpam, a kisujjam kezd viszketni. Mintha a lámpára felakasztott sárga légyapapír lassan himbálózna. Ha elég sokáig nézem, eltűnik mögöttem a búra, a plafon, a plafonon a beázás. Felállok és belebújok a papucsba. Idő van. Átmegek az előszobán, Magde szobájából ömlik ki a levendulaillat a csukott ajtón keresztül, megfájdul tőle a fejem. Olyan a szobája, mint egy levendulamező, a szekrényen, a komódon, a fésülködőasztalon is levendulák sorakoznak cserépbén. Az ágya mellett felfólgatva szárított csokrok. Behúzó magam után az erkélyajtót. Babusa még nincs kint.

Leülök a fehér kerti székre. A lábán nagy repedés, de még bírja. Óvatosan kell beleülni. Vradot akkor láttam utoljára, amikor kidobta az erkélyről. A szék hét emeletet zuhant, és csak a lába repedt meg, felfogta az aranyeső. Jó kis szék. Babusával loptuk. Akkor már hónapok óta nem működött a lift, ez a fehér kerti szék meg rohadt nehéz lett, mire felértünk a hetedikre. Magde nem kérdezte, honnan van, észre se vette. Ritkán jár ki az erkélyre. Tudja, hogy itt én vagyok. Nem mer kérdezni, mert akkor ki hozna neki kenyeret meg sört. Azt mondja, az arcán lévő seb miatt nem megy ki tavasz óta. Házilegy száll a kezemre. Várok. Megdermed, aztán összedörzsöli elülső lábait. Ha nem látnám, nem érezném, hogy a kezemen van, amíg mászkálni nem kezd. A hüvelykujjam felé indul, visszafordul a kisujj felé, a csonk előtt megáll. Mintha lenne ott egy határ, nem indul el felfelé a kisujjamon, a legfelső ujjperc helyéig. Már egy ideje nem hordom a kötést. Szinte égeti a levegő az ujjvéget, ahol régen a köröm volt. A légy lemerevedik előtte. Nekiütözik egy döglegy, keringenek az erkélyen, visszaszállnak a kezemre. Ugyanoda, ahova az előbb. A döglegyet gyűlölem a legjobban. Babusa bármelyik pillanatban megérkezhet. Ledermedek, a másik kezemet óvatosan felemelem, lecsapok. Mindkét légy a tenyeremben van. Zizegnek. Még jobban összeszorítom az öklömet, megszűnik a zizegés. A nadrágomba töröm a tenyerem. Három légy a rekordom. Még mindig üres szemben Babusáék erkélye. A kilencediken mozgolódás, Aurélia locsolja a virágokat. Auréliának neveztem el. Amíg Babusára várok, őt szoktam nézni. Mindig a virágokat locsolja, de csak deréktől felfelé látom. Fehérben van. Mindig fehérben van. Ha a két panel közelebb lenne

egymáshoz, meg tudnám tippelni, hány éves. Lehet tizenhat, de negyven is. Úgy képzem, huszonhárom éves, legalább három fiúval lefeküdt már. Férfival. Máskor harmincnegyven éves, az anyjával lakik, aki soha nem jön ki az erkélyre. Aurélia vásárol be neki, harmincnegyven éves, és az anyjával lakik. Várom, mikor néz rám, hogy inthesek neki. Nem néz rám, alig látszik a nagy, zöld növények között. Biztosan ezért van fehérben, hogy észre tudjam venni. Nekem van fehérben. Úgy néz, hogy nem tudok róla, néz, csak nem látszik. Ha Babusával vagyok, nem gondolok rá. Most se kéne.

A nyolcadikon az egyik szélső erkélyen muskátli és bazsalikom, mindkettőt gyűlölik a legyek. A mi erkélyünkön csak egy elszáradt virág van. A föld összement a cserépben, benne mély árkok. Talán muskátli volt, nem emlékszem. Hónapok óta ilyen, előtte Vrad üldögélt itt egész nap, nem lehetett kijönni rágyújtani. Ha meglátom, hogy dohányzol, agyoncsaplak. Csak a kisjátson lehetett, a többiek között nem ismert fel. Ugyanúgy a fülünk alá ér a hajunk, elől a frufunk egyenesre vágva. Fekete póló, sötét farmer. Babusát lehet csak felismerni, alacsonyabb mindenkinél, de nem ezért. Van még itt egy rongyszőnyeg, koszosabb, mint a padló. A sarokban edény, nem néztem meg, van-e benne valami. Őt légy is mászkál rajta, keresik, hol tudnának belemenni. Nem is, hat légy. Sima házi legyek és két zengőlégy. Ebben a kerületben van a legtöbb. Babusa szerint azért, mert itt van a legtöbb ember egy rakáson. Lakókerület. És az ember nagyon bűdös állat, mint a pócegödör, úgy vonzza a legyeket. Egyszer végignéztem, ahogy röptében elkapott egyet, és megkérdezte tőlünk, ki akarja megenni. A hintán ültem, lassan hajtottam magam előre-hátra. Egyikünk leugrott a piros csúszda tetejéről, és odament hozzám. A csúszdának nincs vége, nagy lyuk van az alján. Kinyitotta a száját, Babusa pedig a szárnyánál fogva a nyelvére tette a döglött legyet.

Magde kopog az erkélyajtón, résnyre nyitja. Ebéd. Nincs időm, mondom. A szemközti panel felé néz. Még nincs itt. Mindjárt, Magde, mindjárt. Pár pillanatig még bámul, aztán becsukja az ajtót. Nem szereti, hogy Magdénak hívom. Ugyanígy nézett rám, amikor valaki vagy valakik felgyújtották azt a lepratelepet a kerület határában. Akkor egyszer kérdezte meg, hova tűnök éjjel tizenegykor. Meglepődtem. Azt hittem, olyankor már alszik. Mondtam neki, hogy én törődök az én dolgommal, ő meg törődjön a legyekkel. Éjszaka a legyek alszanak, válaszolta. Majdnem elnevettem magam, de nem lehetett. Vrad sem nevetett soha. Azt mondják, valamelyik panelban lakik. Balra van egy tizenötemeletes, a tizedik fölött bármelyikben van, az jó nekem. Ha a tizenegyedikről kiesik, biztos meghal.

A múlt héten is kizuhant valaki a tizenkettedikről. Ablakot pucolt, megcsúszott, és zuhant. A kurva legyek még a tizenötödiken is ott vannak, Babusával onnan néztük tavaly a tűzijátékot. Az elsőről vagy a másodikról nem esik ki véletlenül senki. Pár éve még kiugráltunk a másodikról a többiekkel. Általában nem tört el semmink. Néha egy boka vagy sípcsonk. De az jó. Babusa értékeli a törött csontokat. Megnézném, ahogy Vrad kizuhan a tizenötödikről. Ablakot nem pucol, de piásan elvesztheti az egyensúlyát. Rátámaszkodik a korlátra, mint régen itt, ennek, fémes szaga marad utána a tenyerének. Előrehajol, hogy lássa, mi történik az utcán, előre, még előrébb, és átbillen a korláton. Fémes szaggal a kezén hal meg. Csakhogy Vradra vigyáznak fentről. Eddig bármennyire rúgott be, sose esett át a korláton, és mindig hazatalált, bedőlt az ágyba Magde mellé. Babusa szerint bárki is őrzi, egyszer lankadni fog a

figyelme. Akkor értettem meg, hogy Babusa olvasni tud a gondolataimban. Magdénak nem hiányzik az az ernyedte test az ágyából, az az okádékszagú lehelet, a vízhólyagos tenyér. Undorodtam Magdétól, amikor az a tenyér hozzáért a kezéhez, a vállához, a derekához. Nem akartam Vrad után megfogni a merőkanalat, a kilincset. Nem akartam ugyanabba a törülközőbe törölni a kezemet. Mintha az egész lakásban a tenyerének a nyomait láttam volna, mint valami helyszínelésnél, amikor UV-fénnyel ujjenyomatot keresnek. A zsebemből cigit veszek elő, rágyújtok. Mélyen beszívom, és az edény felé fújom a füstöt. A legyek nem bírják. Lemerevednek egy pillanatra, de aztán folytatják a masszázst az edény szélén, az edény tetején és oldalán. Újra beszívom a füstöt, kifújom. Beszívom, kifújom. Szédülök.

Szédültem akkor is, túl sok cigit szívtam, hármat egymás után. A kisjátson álltunk, nekem le kellett ülnöm az egyik hintára. A gyomromba ment az összes füst. A többiek között elláttam Babusáék paneljéig. A harmadikon megjelent egy nő az ablakban, kilépett a párkányra, nevetett. Magyarázott valakinek befelé a szobába, de nem láttam mögötte senkit. Kint világosabb volt, mint a lakásban. A lába lecsúszott a párkányról. A többiek először rám néztek, aztán a puffanás irányába. Azt mondták, ordítottam. Megindultak, Babusa elől, én meg utánuk. Egy hatvanéves nő volt lila otthonkában. Csak akkor vettem észre, hogy van rajta ruha. Nyöszörgött. Többen is kijöttek az erkélyre, nézték, ahogy a földön fekszik. Fél óra múlva értek ki a mentők. Senki nem ment a közelébe. A harmadikon színes szélforgó propeller jár körbe-körbe. Nézem az erkély melletti ablakot, mintha az a nő újra kinyithatná, és a párkányra léphetne. Figyelem azt a lila otthonkát. Megjelenik az ablakban, lép egyet, és amikor zuhanni kezd, már Vrad az. A sötétkék pólóján kivehető a szarvasagancs. Az volt rajta, amikor utoljára láttam. Pár nappal később találtuk meg a nő felső fogsorát az egyik bokor alatt.

Magde kopog az erkélyajtón, résnyire nyitja. Egyél egy kicsit, Zolja. Egy tányér krumplifőzeléket ad a kezembe. Nem tudja az igazi nevemet. Amint megfogom a kanalat, egy házi légy száll a tányér szélére. Körbe-körbe halad, egyre lejjebb, míg a főzelékhez nem ér. Megvárom, míg a ragados massa elkábítja. Ráejtek a kanálról egy kis főzeléket. Összekeverem. Lankadt a figyelme. Babusa erkélye még mindig üres. Most már tényleg mindjárt idő van, és akkor menni kell. Mintha a kilincs megmozdulna az erkélyén, figyelem, mikor nyílik az ajtó. A szemem sarkából a mozgást figyelem a kilencediken. Enni kezdek.

